

QƏZƏLLƏR

Necə kim ol sənəmin qəmzeyi-xunxarəsi var,
Dili-zarımda mənim qanlı ciyərpərəsi var.

Dili-əşkimi mənim salma nəzərdən, ey göz,
Dut giranmayə onun səbəyi-səyyarəsi var.

Yar xalına baxan gözdə qaradan qalmaz,
Demə aşiq ona kim, gözlərinin qarəsi var.

Dami-təxsirə salır hər yetən azadələri,
Qaşü göz, zülfün əcəb qəmzeyi-məkkarəsi var.

Sanma bikarə məni şahi-hünərməndanəm,
Yığılıb başıma dəhrin nə ki avarəsi var.

Rəngi-zərdim yox əcəb əşk ilə gülgünə dönüb,
Cigərimdə acı müjgan oxunun yarəsi var.

Küfri-zülfün seveli kamil olub imanım,
Gərçi bu rəmzlərin şəridə kəffarəsi var.

Bağlanmış silsileyi-kakilə könlüm möhkəm,
Mən kimi yüz min onun Aşiqi-biçarəsi var.

+++

Aldım qələmi namə yazam, yarə könüldən,
Ya rəb, ola bir məhrəmi aparə könüldən.

Ol qönçədəhən dilbərə yetkəc dil uzadıb,
Bülbül kimi hər dəm gələ göftarə könüldən.

Tez-tez qoyub ol sərvə-qədin payinə başın,
Pabus qılıb icz ilə yəlvərə könüldən.

Əvvəl alıb nitqi-Məsihadən icazət,
Axır edə hər ərzimi sərdarə könüldən.

Xunbarlığın didəyi-giryənimi bir-bir,
Təqdir edə ol gözləri xunxarə könüldən.

Pərvanəsifət düşdügümü vadiyi-hicrə,
Hər ləhzə deyə atəşi-rüxsarə könüldən.

Naçarlığımı ərs edə ol şahi-cahanə,
Rəhm eyləyibən, bəlkə, edə qarə könüldən.

Keyfiyyəti-əhvalı və həm qisseyi-hicri,
Ərz eyləyə, bilgi verə dildarə könüldən.

Aşiq, qəmi-hicranı yazıb eylədim irsal,
Ol zülfü-siyahə bu üzü qarə könüldən.

QOŞMALAR

Səndən ayrı işim mənim, ey dilbər,
Gecə-gündüz ahü fəqan olubdur.
Təğafül rəhmindən zülmü sitəmi,
Bizim barəmizdə ehsan olubdur.

Ləhzə-ləhzə halın sorduğun könlüm,
Gündə min nəsihət verdiyin könlüm.

Daim şadü xürrəm gördüyün könlüm,
İndi dərd əlindən viran olubdur.

Nə istərsən, zalım, mən binəvadan?
Bir gün əl çəkməzsən cövrü cəfadən.
Sanma indi, bil ki, qalü bələdan,
Gözlərim hüsnünə heyran olubdur.

Haçan almamışdın əqlimi sərdən,
Oxurdum məhdi-hüsnün əzbərdən.
O gündən ki saldın gözdən, nəzərdən,
Mənim halım çox-çox yaman olubdur.

Heç yada salmırsan mən dilfikarı,
Səni nə bimürvət yaradıb tarı,
Dəhanın şövqündən Aşiqi-zarı
Öldürən bu dağı-pünhan olubdur.

+++

Təzədən bir işə düşmüşəm genə,
Ala gözlü bir şux gəlin sevmişəm.
Mina gərdənini, tər sinəsini,
Rəna qəddin, qulac qolun sevmişəm.

Qədri-qiyət bilən bir əsilzadə,
Namü nişanını demənəm yada,
Sərasər əndamı oxşar şümşada,
Nazik ayaqların, əlin sevmişəm.

Bəyənmişəm onun məcmui-karın,
Şövqində var idim bir belə yarın,
Xoş ədasın, xoş rəftarü göftarın,
Danışanda şirin dilin sevmişəm.

Görməmişəm belə zülfü dəhəntək,
Yüz min əsiri var, əlbəttə, məntək,
Gülüstana düşmüş zağü zəğəntək,
Ay qabaqda siyəh telin sevmişəm.

Müşkin kakilinin sərgəstəsiyəm,
Növki-mujganının dil xəstəsiyəm.
Aşiqəm, zülfünün pəbəstəsiyəm,
Üzün, saçın, incə belin sevmişəm.

GƏRAYLILAR

Mərdümi-çəşmim qan ağlar,
Xali-hindudan ayrılmış.
Sızıldar mürği-dil daim,
Zülfü-xoşbudan ayrılmış.

Qoynunda bağü bistanın,
Barvərdir gülüstanın,
Sanasan iki püstanın,
Şaxi-limudan ayrılmış.

Qayıdıb baxmağın hər yan,
Görən kimsə qalır heyran,
Deyirlər, ya Rəbb, bu ceyran,
Hansı ahudan ayrılmış.

Əgər tab etməz hicranə,
Məzəmmət etməyin canə,

Yarə-yarə olur şanə,
O tari-mudan ayrılmış.

Qaşın şövqidə peyvəstə,
Qaməti olub şikəstə,
Dirilməz Aşiqi-xəstə
Taqi-əbrudən ayrılmış.

+++

Firqətindən, ey dilruba,
Təngə yetib canə gəldim,
Sənsiz bu xəstə könlümün
Əlindən amanə gəldim.

Məni bu dildəki nalə,
Saldı bir özgə xəyalə,
Getdim, yetmədim vüsalə,
Genə yanə-yanə gəldim.

Bir zaman küyində qalsam,
Qolumu boynuna salsam,
Küfr zülfün ələ alsam,
Elə bil, imanə gəldim.

Hicrində qaldım avarə,
Rəhm edən yox dili-zarə,
Sən özün eylə bir qarə,
Kim sizin divanə gəldim.

Aşiq, yamandır zəmanə,
Etibar olmaz xübanə,
Qoymağa mərdi-mərdanə
Bu başı, meydanə gəldim.

MÜXƏMMƏS

Ey Pəri, dəhrdə yox sən kimi bir cananə,
Tən edir mehri-ruxün göydə məhi-tabanə,
Gərçi bihədd görürəm lütfünü hər insanə,
Pəri-bifaidədir uyma Məlik Aslanə,
Ogilən yar genə mən tək bir oğlanə.

Çün sən qədrini Fərhad ilə Şirin bilməz,
Mirzəcan bilsə də, yüzdən o da birin bilməz,
Mirzə Məmməd dəxi o fəthəvü zirin bilməz,
Kim ki, məşuq ola öz zülfü-əsinin bilməz,
Rəng ilən salmagilən sən buları böhtanə.

Mən sənə hər nə desəm,
mehrü məhəbbət sözüdür.
Sən mana yazdığın əfsanəvü möhnət sözüdür.
Gör desəm həmdəm olaq,
bil ki, müvəddət sözüdür,
Bir zaman ərzim eşit, gör neçə ülfət sözüdür,
Təvsəni-əqlini fikr ilə gətir cövlanə.

Sən tək şux münasibdi ki, məstanə gələ,
Əldə sazı məzəvü sağərü peymanə gələ,
Aşiqi-məst görüb din ilə imanə gələ,
Kim gərək doqquz ola başı, bu meydana gələ
Özünə qürrələnilib girmə bizim meydanə.

Sana şayəstə odur kim, tapasan əhli-vəfa,
Cani-dildən edəsən eşq təriqni rəfa.
Olasan yar ona, etməyəsən cövrü cəfa,
Dövrü-fanidə sürüb bir neçə gün zövqü səfa,
Əhgi-haldan özünü tutmayasan biganə.

Qəmzən əyyardır, ey şux, cahan bilməzsən,
Ləblərin tökdüyü nahəq yerə qan bilməzsən,
Öldürürsən məni, heç ahü aman bilməzsən,
Məsti-çəşmin sən, ey afəti-can, bilməzsən,
Nə zamandır ki, edib könlüm evin viranə.

Ey gözəl, mehrin ilə mən olalı pəbəstə,
Hicrdən daim olub can ilə könlüm xəstə,
Nə yazım mən, nə deyim sən tək bir sərməstə,
Zülf zəncirini göstərmə mana peyvəstə,
İstəmə kim, edəsən Aşiqini divanə.